

- 2) V případě kladné odpovědi na předchozí otázku, je třeba na základě judikatury stanovené rozsudkem Soudního dvora ze dne 10. června 2010, Bruno a další (C-395/08), vykládat ustanovení 4 rámcové dohody v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jaká je stanovena v čl. 3 odst. 4 královského nařízení č. 625/1985 ze dne 2. dubna 1985 (nařízení o dávkách v nezaměstnanosti), na který odkazuje dodatkové ustanovení č. 7 odst. 1 pravidlo 4 obecného zákona o sociálním zabezpečení, která – v případech „vertikální“ práce na částečný úvazek (práce pouze tři dny v týdnu) – vylučuje pro účely výpočtu doby poskytování dávky v nezaměstnanosti neodpracované dny, přestože za ně bylo zapláceno pojistné, s následným zkrácením přiznané doby poskytování dávky?
- 3) Je třeba zákaz přímé nebo nepřímé diskriminace na základě pohlaví, který stanoví článek 4 směrnice 79/7⁽²⁾, vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jaká je stanovena v čl. 3 odst. 4 královského nařízení č. 625/1985 (nařízení o dávkách v nezaměstnanosti), která v případech „vertikální“ práce na částečný úvazek (práce pouze tři dny v týdnu) vylučuje ze započtení jako dnů pojištění neodpracované dny, s následným zkrácením doby poskytování dávky?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 14, s. 9.

⁽²⁾ Směrnice Rady 79/7/EHS ze dne 19. prosince 1978 o postupném zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 6, s. 24; Zvl. vyd. 05/01, s. 215).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Sala de lo Civil) (Španělsko) dne 27. února 2015 – Christian Liffers v. Producciones Mandarinina, S.L. a Gestevisión Telecinco, S.A.

(Věc C-99/15)

(2015/C 171/21)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Supremo (Sala de lo Civil)

Účastníci původního řízení

Žalobce: Christian Liffers

Žalované: Producciones Mandarinina, S.L. a Gestevisión Telecinco, S.A.

Předběžná otázka

Lze čl. 13 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES⁽¹⁾ ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví vykládat v tom smyslu, že poškozený v důsledku porušení práva duševního vlastnictví, který se domáhá náhrady škody založené na výši licenčních poplatků nebo poplatků, které by musely být zapláceny, kdyby porušovatel práv požádal o udělení oprávnění k užívání příslušných práv duševního vlastnictví, se nemůže domáhat také náhrady vzniklé morální újmy?

⁽¹⁾ Úř. vest. L 157, s. 45.